

Nieuw land

Elke maand vertelt iemand over een initiatief waar hij of zij met hart en ziel bij betrokken is. Het gaat om projecten die nog jong zijn, om ontdekkingen die je op een ander spoor zetten, initiatieven die je met nieuwe ogen laten kijken. De vertellers maken ook een foto die laat zien wat belangrijk is aan hun project.

Deze keer:

Sietske Visser over Nijkleaster.

Een huis gebouwd uit ademtocht

Nijkleaster is een 'klooster nieuwe stijl' in het dorp Jorwert in Friesland ontstaan in 2012 uit een droom van Sietske Visser en Hinne Wagenaar. Mensen uit verschillende tradities kunnen er op adem komen. Het is een plaats waar mensen elkaar ontmoeten in liturgie en gesprek, stilte en wandeling, plezier en recreatie. Voorlopig biedt Nijkleaster activiteiten aan van een dagdeel of een dag.

In de 'pioniersplek' Nijkleaster werken de Stichting Nijkleaster, de Kerkelijke gemeente Westerwert en de afdeling Missionair Werk van de Protestantse Kerk in Nederland samen.

Wat zien we op deze foto?

Deze twee grote banieren, met een lied van Eppie Dam in het Nederlands en het Fries, hangen voor in de kerk van Jorwert. We zien ze als we een ochtendgebed of een andere viering hebben. Dit lied brengt mij waar ik in Nijkleaster wil zijn: vanuit de drukte, vanuit mijn innerlijke onrust, naar 'een huis gebouwd uit ademtocht'. Hij geeft het mooie van dit kloosterproject aan: je kunt hier op adem komen, daarna ga je de wereld weer in, naar je eigen plek. Maar wel geheeld.

Wat was het mooiste moment dat je in Nijkleaster beleefd hebt?

De opening vond ik heel mooi. Er kwamen zoveel mensen op af die ook op zoek waren naar nieuwe vormen van kerk zijn, stilte, bezinning en verbinding. We voelden ons die dag gedragen. Een ander mooi moment was het Pink-

sterpaad, een driedaagse pelgrimage. We wandelden veel in stilte, gingen met bezinnende teksten op weg. Ik heb toen veel verbinding ervaren met de anderen in de groep.

Wat is er voor jezelf veranderd door hieraan mee te doen?

Ik ben meer dingen met aandacht gaan doen. Ik kan beter rust en stilte vinden. Als je me drie jaar geleden gezegd had dat ik tien minuten stil zou zijn tijdens een viering of in stilte zou lopen, had ik gezegd: nee. Dat is wel gebeurd! Dat komt ook doordat ik in een omgeving, een groep verkeer die rust en stilte zoekt, en dan ga ik daar toch in mee.

Wat heeft je verrast?

Elke woensdagochtend houden we 'Kleasterkuier': we beginnen met een ochtendgebed, drinken koffie, wandelen een uur en lunchen samen. Wij dachten: we beginnen er met z'n tweeën mee, misschien komt er iemand bij. Het is tenslotte pionieren, zo'n eerste jaar. Laatst rekenden we uit dat er per keer gemiddeld achttien mensen meedoen. Dat verraste me. Het geeft de bevestiging: het klópt wat we doen.

Hoe ziet het er hier over drie jaar uit?

Nu hebben we alleen de kerk en de voor-kerk in Jorwert. Voor de lunch zitten we soms in het café. In 2017 of 2018 hopen we een eigen kloosterpand te hebben waar mensen ook kunnen verblijven. Daar zijn

we hard voor aan het werk, de plannen zijn er. Het moet een pand worden dat in de omgeving van Jorwert past. Een verbouwde boerderij bijvoorbeeld.

Zie: www.nijkleaster.nl

Huis om stil te zijn

Uit straten ronkend en rumoerig heb ik een weg, een plek gezocht; ik vond, het hart beklemd en roerig, een huis gebouwd uit ademtocht.

Uit woordenvloed ben ik gekomen, genaderd tot de bron van rust; niet om er zomaar weg te dromen maar stil te zijn naar hartelust.

Hier klinkt de taal niet angstaanjagend en daal ik tot mijn wezen in, in stilte die bevrijdt, ontwapent: een stem die spreekt van dieper zin.

Het veilig masker mag doormidden, ik toon mezelf een waar gezicht; terwijl – geopend – handen bidden: ontvangend, weerloos, vederlicht.

Ik voel me als herdacht, herboren – het eelt, de ziel opnieuw doorbloed; ik ga, weer mens als ooit tevoren, de wereld anders tegemoet.

Eppie Dam